

[Juul-Madsen.]

denne sag har hele tiden været klar. For godt 9 måneder siden sagde vi ja til en broforbindelse over Store Bælt, og vi sagde med et stort flertal i gruppen nej til Saltholmløsningen, nej til hele dette projekt under den forudsætning, at det var et projekt, der skulle gennemføres samtidig med Storebæltsforbindelsen og inden 1985. Men vi har ikke dermed taget endelig stilling til, om vi under givne økonomiske vilkår på et senere tidspunkt, og hvis udviklingen skulle vise det nødvendigt, kan acceptere en flytning fra Kastrup til Saltholm. Det, vi har sagt nej til, er at foretage denne investering, samtidig med at vi skal løse den store opgave med en fast forbindelse over Store Bælt. Vi har den opfattelse, har hele tiden haft den opfattelse, at det, der haster i denne sag, det er at binde landsdelene sammen og skabe de bedst mulige forudsætninger for en fornuftig afvikling af såvel persontrafikken som godstrafikken mellem landsdelene.

Det har derfor været naturligt for det konservative folkeparti med den stilling, vi tog for godt 9 måneder siden her i folketingsalen, at slutte op omkring det radikale forslag om en nyvurdering. Heri indgår også det synspunkt, som jeg synes man må tillægge stor vægt, at siden folketinget traf beslutning for 9 måneder siden om de projekter, der så senere har været til ratificering i den svenske rigsdag, har vi haft et folketingsvalg, og mere end 80 nye medlemmer skal nu tage stilling til nogle ratifikationsdokumenter, uden at de har haft den fornødne mulighed for at vurdere disse dokumenters økonomiske rækkevidde. De skal med deres stemme tage ansvaret, det økonomiske ansvar, hvis de stemmer ja til en ratificering af disse dokumenter.

Vi må fra konservativ side gøre det samlede billede op, således som den økonomiske udvikling former sig, med den energikrise, der som allerede sagt, desværre kun, er kommet for at blive, med hele usikkerheden omkring vore lånemuligheder i fremtiden, med usikkerheden omkring vor valutariske situation — desværre har vi jo indtil nu kun kunnet konstaterer år for år en stadig forværring omkring valutasisituationen — med hele usikkerheden om, hvorvidt der overho-

vedet er egentlige samfundsøkonomiske gevinster forbundet med en flytning fra Kastrup til Saltholm, med alle de anlægsomkostninger, der er forbundet hermed og med hele usikkerheden herom, med viden om, at det driftsøkonomisk i hvert fald ikke vil være nogen gevinst for SAS, hvilket jo også er skyld i SAS', man tør vel nok sige meget kølige holdning til Saltholmprojektet, med denne viden er det klart, at vi må fastholde det synspunkt, at vi ikke kan skride til en endelig ratifikation fra dansk side uden at have foretaget en nyvurdering.

Hertil kommer et synspunkt, som har været fremført bl. a. af professor Thorkil Kristensen, og som jeg synes er rigtigt. Vi har fået en perspektivplanredegørelse II, og i den står der på side 657 om dette problem:

„Det er ikke godtgjort, at det er samfundsøkonomisk hensigtsmæssigt at iværksætte disse 4 meget ressourcekrævende projekter samtidig netop i den kommende 5 års periode“.

Det drejer sig altså om problematikken Saltholm kontra Store Bælt. Man må sige, at den omstændighed, at de største projekter påtænkes finansieret ved låntagning i udlandet, ikke ændrer herved, men snarere afspejler, at de forventes at forværre uligevægten i den samlede økonomi.

Når man i perspektivplan II — som man i øvrigt gjorde det i perspektivplan I — direkte tager afstand fra at gennemføre disse store projekter samtidig, så havde det vel været rimeligt, om man i folketinget havde haft debatten omkring perspektivplan II, den redegørelsesdebat, der kommer om ganske kort tid, før man skulle tage endelig stilling. Også dette synspunkt må indgå i overvejelserne, når man skal vurdere, hvorvidt en nyvurdering af de store trafikprojekter, der er på tale i dag, er velbegrundet eller ej.

Det konservative folkeparti har den opfattelse, at det sandsynligvis — og desværre kun — er rigtigt, når lufthavnschef Carl Weibøl ifølge B.T. den 18. ds. bl. a. udtaler, at vedtager folketinget disse store gigantprojekter til samtidig udførelse med nogle tal på bordet, der er opgjort i 1969-1970-kroner, uden at man kender de endelige og de samlede omkostninger, så må befolkningen indstille sig på en årelang chokbehandling ved det ene rystende og uforudsete økonomiske